

ת"פ 4404/08/15 - מדינת ישראל נגד אחמד שנבור - נשפט, אברהים פחמאוי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 4404-08-15 מדינת ישראל נ' שנבור ואח'
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

מדינת ישראל	המאשימה
	נגד
1. אחמד שנבור - נשפט 2. אברהים פחמאוי באמצעות בא כוחו עו"ד עידן יוחאי אדרי	הנאשמים

הכרעת דין

כללי:

לפי כתב האישום, במועד הרלוונטי לכתב האישום שימש אפי יואבוב שופט כדורגל מטעם ההתאחדות לכדורגל בישראל. בתאריך 05.03.2011, סמוך לשעה 14:30, במגרש הכדורגל אבי רן בחיפה, בעקבות אי שביעות רצונם של הנאשמים, מאופן השיפוט של השופט, במהלך משחק הכדורגל בין מ.ס כביר למכבי פרדיס במסגרת ליגה ג', תקף נאשם 1 (שכבר נשפט), את שופט הכדורגל באופן שבעט בבטנו ובאשכיו. בהמשך ובאותן נסיבות, עת שהה שופט הכדורגל בחדר ההלבשה, תקפו נאשם 2 ואחרים, שזהותם אינה ידועה, את שופט הכדורגל, באופן שחבטו בו אגרופים לראש ובעיטות לגוף. כתוצאה ממעשיהם של הנאשמים ואחרים, שזהותם אינה ידועה, נגרמו לשופט שטפי דם תת עוריים ונפיחות באיזור העפעפיים. המאשימה ייחסה לנאשם 2 ביצוע עבירת תקיפה וחבלה ממשית ע"י שניים או יותר - עבירה לפי סעיף 382 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

תשובת הנאשם לכתב האישום וגדר המחלוקת:

הנאשם כפר בכך שתקף את שופט הכדורגל. הוא טען, כי לאחר שהשופט הוציא נגדו כרטיס אדום, הוא ירד מהמגרש עמוד 1

לחדר הלבשה, החליף חולצה, ועלה ליציע לצפות יחד עם בן משפחתו במשחק. הוא לא נטל כל חלק בהתפרעות שארעה לאחר מכן ובהכאת השופט.

המחלוקת העיקרית הייתה בשאלת זיהויו של התוקף שהיכה את שופט הכדורגל. טענתה המרכזית של ההגנה הייתה כי זיהויו של הנאשם כמי שתקף את השופט, התבססה, בעיקר, על מדי השחקן שלו - החולצה שעליה מודפסת הספרות 10. הנאשם פשט חולצה זו בחדר ההלבשה ויתכן כי שחקן אחר לבש אותה. מכל מקום, נטען, כי לא נערך מסדר זיהוי לאחר האירוע שיכול היה להצביע על הנאשם כמי שביצע את התקיפה.

דין והכרעה:

להוכחת זיהויו של הנאשם כמי שתקף את שופט הכדורגל בחדר הלבשה, העידה המאשימה את שופט הכדורגל ואת עוזריו, הכוונים, להלן אבחן את עדותם, וכן, אבחן את פעולות החקירה וממצאיה.

עדות שופט הכדורגל מר אפרים יואבוב (להלן: "שופט הכדורגל" או "השופט") -

שופט הכדורגל מסר הודעה מיום 5/3/11 מפורטת במשטרה - ת/5 ואף כתב מכתב המפרט את האירוע שחוזה שהוגש ע"י ההגנה - נ/1.

הוא שימש כשופט הכדורגל ליגה א', והתבקש לשפוט באצטדיון "אבירן" חיפה, בין הקבוצות, מ. ס. כבאביר, לבין פראדיס.

במשחק שימש כשופט הראשי, ויחד איתו עבדו עוד שני עוזרי שופט, שני כוונים, מר ירדן הירש, ומר דניאל חן, שאל עדותם אפנה בהמשך.

שופט הכדורגל מסר שמדובר במשחק רגיש, עקב מיקומן של הקבוצות בטבלה, ומכאן הסיכון להתלקחות המשחק.

בשלב מסוים במשחק, הוא הוציא כרטיס אדום, נגד הקבוצה הביתית, מ.ס. כבאביר, במחצית הראשונה, והרחיק מאמן של אותה קבוצה, עקב התנהגות בלתי ספורטיבית.

מעבר לכך, לא נרשמו במחצית הראשונה, אירועים נוספים חריגים.

אולם, במחצית השנייה, שחקן מס' 10 של קבוצת כבאביר, קיבל מהשופט כרטיס אדום, בעקבות התנהגות בלתי ספורטיבית, לאחר שהעליב את שופט הכדורגל, ואמר לו: **"עברתי אלפים כמוך, אני בכלל לא סופר אותך"**, השחקן הורחק ויצא מתחומי המגרש.

לאחר מכן, כבאביר, קיבלה עוד שני כרטיסים אדומים. לאחר הכרטיס האדום הרביעי שהוצא לחובת הקבוצה, הנאשם 1 (שכבר נשפט), רץ אל שופט הכדורגל, תקף אותו, **"בבעיטת קונג פו לתוך הבטן"**, כדברי השופט.

הוא קרס על הדשא מעוצמת הכאב, אך התאושש והצליח לעמוד על רגליו, ומיד כשכבר הצליח לעמוד על רגליו, חבר ההנהלה של קבוצת כבאביר, ניגש אליו ונתן לו אגרוף לראש.

בשלב זה החלה מהומה אלימה על המגרש. השופט מוסר, כי הוא נלקח לחדר ההלבשה, בעזרת עוזריו, הכוונים, ועוד אחד מהשחקנים של הקבוצה השנייה.

הוא שהה בחדר ההלבשה במשך חמש דקות בחדר ההלבשה, ללא מאבטח, היו איתו שני עוזריו דניאל חן וירדן הירש. כמו כן, נכנסו לחדר, שני שופטים מהמגרש המקביל, סך הכל היו בחדר כחמישה אנשים.

השופט ניסה להירגע, להתאושש, אך לדבריו, כעבור כ-5 דקות לערך, התפרצו לחדר שלושה גברים, אחד מהם זוהה על ידו, בוודאות כלשונו, כשחקן מס' 10. לעניין זיהוי הוודאי, הסביר השופט, כי הוא זכר את השחקן (הנאשם) היטב, הואיל ומס' דקות לפני כן, הוא הוציא לו כרטיס אדום. בשל חשיבות הדברים אביא אותם מפיו כלשונם מעדותו בבית המשפט:

"...אני זיהיתי אותו בוודאות, פנים מול פנים, כי הוצאתי לו כרטיס אדום, הוא היה בלי חולצה, הוא הגיע עם נעלי הפקקים, החזיק אותן ביד. באותו רגע נשארתי לבד על הספסל, כל מי שהיה שם, הכוונים והכל, חלק ברחו לשירותים, נעלו את עצמם, אחד ברח למקלחות, פשוט נשארתי אני מול שלושת התוקפים. אותו זיהיתי מידית כי שפטתי אותו והוצאתי לו כרטיס אדום" (עמ' 29, שורות 5 - 8).

עוד הוסיף השופט ותיאר את יתר תוקפיו, הוא מסר כי אחד מהם לבש טרנינג כחול, הבחור השלישי אחז בקסדת אופנוע. הוא לא הכיר את השניים, ושיער, כי מדובר באוהדים.

שופט הכדורגל הוסיף ותיאר כיצד הותקף:

"...הם פינצ'רו אותי מכל הכיוונים, אגרופים לראש, למצח, לבטן, מה שהם רצו הם עשו, הייתי לבד, אני זיהיתי אותו את התוקף, בוודאות, כולל נעלי הפקקים לראש, גם אגרופים שהוא נתן לי, את שני האחרים היה לי קשה לזהות, אני פשוט לא מכיר אותם. במשך כשתי דקות הייתי ללא אבטחה, הייתי לבד מולם, עשו בי לינץ', אני לא יודע איך יצאתי משם חי, בלי הגנה בלי שום דבר, פרקו בי את כל העצבים, בבטן, בגב, ברקה, בעיניים כמעט הוציאו לי עין מהמקום, גם יש תמונות" (עמ' 29, שורות 10 - 15).

לשאלת בית המשפט, הבהיר שופט הכדורגל, כי הזיהוי שעליו הוא מסתמך, לא נובע מכך שהוא ניזון מפרטים בדיעבד, אלא, מזיהוי חד משמעי של הנאשם. את השניים האחרים הוא לא מכיר, ולכן הוא לא זיהה אותם, אך אם היו מציגים לו תמונות שלהם, הוא היה זוכר אותם. הוא חזר והדגיש, כי זכר את הנאשם היטב, כי רבע שעה לפני כן, הוא הניף לו כרטיס אדום, והיה "פנים מול פנים" איתו ולכן אמר שזכר אותו בוודאות (עמ' 29, שורות 19 - 21).

שופט הכדורגל שלל את האפשרות, שזיהה את הנאשם, רק בגלל שהוא החזיק בחולצה מס' 10, וציין, כי הוא זיהה אותו **"בגלל פרצופו"**, והוא זוכר היטב את האירוע, מכיון שמדובר באירוע טראומתי ששינה לו את החיים (עמ' 29, שורות 24 - 25).

עוד ציין, כי בחקירת המשטרה, הציגו לו תמונות, והוא זיהה את הנאשם פחמאוי בוודאות, אף ללא התמונות. הוא ציין, כי לפני כל משחק, מקבלים השופטים כרטיסי שחקן של כל השחקנים (עמ' 30, שורה 1).

על הזיהוי המוחלט של הנאשם, חזר שופט הכדורגל גם בחקירתו הנגדית הנוקבת של הסניגור, והדגיש, כי הוא זוכר היטב, שהנאשם הוא זה שתקף אותו בחדר ההלבשה, הוא זכר אותו, כיוון שקודם לכן, הוציא נגדו כרטיס אדום במגרש

(עמ' 32, שורות 1 - 9).

כמו כן, התייחס שופט הכדורגל, לסרטון שצילם ערוץ הספורט ONE אליו הפנה הסניגור (שלא הוגש כראיה מטעם ההגנה), שם הוא נשמע אומר, כי הנאשם ניסה לתקוף אותו מחוץ לחדר ההלבשה. השופט הבהיר, כי הוא זיהה את הנאשם, עומד מאחורי הדלת של חדר ההלבשה, מדובר היה בשחקן שהורחק על ידו, והוא ברח לחדר ההלבשה.

הוא הסביר, כי אם תיאר זאת כניסיון תקיפה, ייתכן שהתכוון לכך שהנאשם רץ כלפיו, אבל חזר והדגיש, שזיהה אותו בוודאות, כמי שתקף אותו בחדר ההלבשה, וציין, כי הוא לא מדבר על התקיפה מחוץ למגרש, אלא בחדר ההלבשה. לכן, בריאיון לערוץ הספורט, "ONE", התבטא כאילו מדובר בניסיון תקיפה, בגלל שהנאשם הרים ידיים, בצורה מאיימת כלפיו, במגרש (עמ' 32, שורות 23 - 32; עמ' 33 שורות 1 - 6).

הסניגור המלומד ניסה בחקירה הנגדית, לקשור בין הזיהוי לו גורס שופט הכדורגל, לבין פרטי הלבוש, של אותו אחד שתקף את שופט הכדורגל, ושאל באופנים שונים את שופט הכדורגל, שאלות בנושא הזה, אך שופט הכדורגל חזר והבהיר, כי הוא זיהה את התוקף, הנאשם, על פי קלסטר פניו (ראה למשל: עמ' 33, שורות 18 - 21; וכן שורות 23 - 31).

כמו כן, ניסה הסניגור לטעון, כי אחד הכוונים, מר דניאל חן, יצר זיקה בין הנאשם, לבין פרטי הלבוש שלבש (חולצה מס' 10), וטען, כי כך עולה מגרסתו של דניאל חן, בחומר הראיות. אלא שמסתבר, שאין הדברים כפי שהציג אותם הסניגור בפני שופט הכדורגל (עמ' 35 שורות 19 - 32).

עוד ביקש הסניגור להראות, כי שופט הכדורגל, לא יכול היה לזהות את התוקפים, וממילא את הנאשם כמי שתקף אותו, וזאת משום שהשופט מסר בעדותו, כי היה "כפות עם הראש למטה". אך לכך השיב השופט, כי בשלב שהתפרצו השלושה לחדר ההלבשה, הם מיד החלו להכות בו, והוא ניסה להגן על עצמו, הוא הדגים תנועת ידיים מגוננת, והדגיש כי: **"...קודם לתקיפה, זיהיתי אותו ברור, שזה אותו אחד שהיה מאחורי הגדר, שזה פחמאוי, שלו הוצאתי כרטיס אדום במגרש"** (עמ' 37 שורות 1 - 8). דהיינו, לפני ש"התקפל" וגונן על פניו וגופו, כפי שהדגים, הוא הספיק לזהות את תוקפו.

עדות הכוון מר ירדן הירש (להלן: "הירש"):

הירש מסר בעדותו, כי בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום, הוא שימש כעוזר שופט, למתלונן, במשחק הכדורגל. הוא ציין, כי הוא לא זוכר את האירוע לפרטי פרטיו, אבל זוכר היטב, שחש פחד גדול בזמן האירוע. מדובר היה במשחק כדורגל משמעותי, לדבריו, בין שתי הקבוצות, והיו הרבה אנשים ביציע.

המתיחות הורגשה עוד בזמן המשחק, היו הרבה עבירות בין השחקנים, הרבה כרטיסים אדומים, דבר שהגביר את המתח. בשלב מסוים, אחרי ששופט הכדורגל הוציא כרטיס אדום לאחד השחקנים, הוא זכר היטב, שתקפו את השופט, ולאחר מכן, שופט הכדורגל, ברח לחדר ההלבשה מחשש לשלומו.

הירש לא זכר אם תקפו את שופט הכדורגל על המגרש, אבל הוא זכר שבאו לתקוף את השופט. עקב התחוללות המהומה על המגרש, הוא נס לחדר ההלבשה. הוא חש פחד, אנשים הסתערו על המגרש, ולכן חש סכנה לחייו. הם נכנסו כולם לחדר ההלבשה, אך הוא לא זוכר אם הם נעלו את הדלת.

כששהו בחדר ההלבשה התנפלו על השופט, והוא, הירש, נמלט מיד לחדר השירותים, נעל עצמו והסתגר שם, מפחד וחשש לחייו, וכך אמר:

"בחדר הלבשה, אני זוכר שהתנפלו על השופט, הרגשתי שבאים להתנפל עליי, ברחתי לתא שירותים שם, ונעלתי את עצמי, הרגשתי סכנה לחיים, אני לא זוכר אם ראיתי שהתחילו לתקוף את השופט, אני חושב שכן, אבל אני לא זוכר בוודאות. כשמרעננים את זכרוני, ומציגים לי את ההודעה שמסרתי בסמוך לאירוע, אני אומר שכן, ראיתי שהתחילו להרביץ לשופט בחדר ההלבשה, לא ראיתי מי מרביץ לו, אני שומע את השופט צועק, אני לא זוכר מה הוא צועק, הרבה שנים עברו, זה לא קל לזכור אחרי 8 שנים..." (עמ' 40, שורות 4 - 10).

בחקירה הנגדית, אישר את האמור בהודעתו במשטרה, שנמסרה יום אחרי האירוע, בא אמר בשורה 8 להודעה, שהוא נכנס לחדר ההלבשה יחד עם הכוון השני, ואנשי אבטחה, והוסיף, כי לאחר רענון הזיכרון, הוא מבין שהשופט והכוון רצו עם המאבטחים לחדר הלבשה, ומזה הוא הסיק שהם היו יחד בחדר ההלבשה (עמ' 40, שורות 13 - 20).

כמו כן, מסר בחקירתו הנגדית, כי התוקפים היו שחקנים, אך הוא לא יכול להגיד אם היה מישהו בלי חולצה (עמ' 40, שורות 26 - 27).

עדות הכוון השני, מר דניאל חן (להלן: "חן"):

חן מסר כי הוא שימש בעברו, כשופט כדורגל במשך 5-6 שנים, ובאירוע עצמו, הוא עזר למתלונן, ששימש כשופט, יחד עם הירש.

גם חן, כמו שופט הכדורגל והירש, תיאר את המתיחות הרבה שהייתה במשחק, וציין שבמחצית השנייה, המשחק יצא משליטה, בעיקר בגלל שחקנים מקבוצת כבאביר הביתית, וחברי הנהלה, שישבו בספסלים.

עוד ציין, שהוא זוכר, שמישהו ניגש לשופט הכדורגל מאחור וחבט בו בראש, זה קרה, לדבריו, במגרש בצד הדרומי שלו, להערכתו, משהו כמו 30 - 40 מטר ממנו. הוא ראה את זה, ולאחר החבטה, ניגש אל השופט מישהו, ובעט למתלונן בבטן, הכל התרחש לדבריו תוך מס' שניות, כאשר בזמן הזה, השחקנים של הקבוצה היריבה, ניסו להפריד בין השחקנים של הקבוצה הביתית, לבין השופט עצמו.

בשלב הזה, הוא זוכר שהוא הגיע לשופט, תפס אותו, והשניים התחילו לרוץ לחדרי ההלבשה. בדרך, הם איבדו את הירש (עוזר השופט השני), האחרון הגיע עצמאית לחדר ההלבשה, כנראה לפניהם או אחריהם.

כאשר הגיעו לחדר ההלבשה, היו שם עוד שני שופטים, ממשחק שהתנהל במגרש לידם. מישהו מהנוכחים ווידא שהחדר נעול, למרות שלא היה מפתח, והגיע מאבטח די מבוגר לשמור על החדר.

באיזשהו שלב, התפרצו לחדר ההלבשה שלושה גברים. בתגובה, השופטים שהיו שם, מהמגרש השני, נמלטו, ושניים מאלה שהתפרצו לחדר, החלו להרביץ לשופט הכדורגל, ואחד מהם ניסה להרביץ לחן, אשר התגונן.

בחקירתו הבהיר חן וציין, כי הוא לא יודע מה בדיוק קרה בחדר ההלבשה, אבל הוא שמע שמרביצים לשופט, הוא הסתגר בשירותים מפחד, ושמע שמכים את השופט, ולאחר כמה רגעים, יצא מהשירותים והבחין בשופט הכדורגל

"מקופל על הספסל", וכך באו לידי ביטוי הדברים בעדותו:

"...באיזשהו שלב, החדר הלבשה נפרץ, נכנסו שלושה אנשים, בהתחלה השופטים שהיו לפנינו, שלא היו קשורים, הספיקו לצאת מהחדר, לדעתי שניים התחילו להרביץ לאפי (שופט הכדורגל - ש.ב), אם אני לא טועה, ואחד ניסה להרביץ לי. אחרי זה, לא יודע מה קרה בדיוק, אני זוכר שאני שומע, שמרביצים לו, ואני לא שם, הייתי בשירותים מפחד, או שהם דחפו אותי, אני לא זוכר בוודאות, אחרי כמה רגעים, יצאתי מהשירותים, אני זוכר שאני רואה את אפי מקופל על הספסל בחדר ההלבשה, אנחנו מתחילים לבדוק מה הנזק שקרה לו, בשלב הזה אני חושב שלא היה אף אחד בחדר..." (עמ' 41, שורות 24 - 30).

כדי להסיר ספק, נשאל ע"י המשפט, באם ראה את התוקפים בחדר ההלבשה, לכך השיב חן בחיוב, וכאשר רוענן זכרונו, והוצגה בפניו ההודעה שמסר במשטרה, ציין כי הוא זוכר שבמשחק, התוקף לבש חולצה מס' 10, והוא ראה אותו, בחדר ההלבשה, מכה נמרצות את שופט הכדורגל, וכך אמר:

"...לשאלת בית המשפט, האם ראית את התוקפים בחדר הלבשה, אני משיב שכן, אם מרעננים את זכרוני, מציגים לי את ההודעה, כפי שהתובעת עושה כעת, אז אני אומר, שזכרתי שבמשחק, התוקף לבש חולצה מס' 10, וראיתי אותו אתמול, בחדר ההלבשה, מכה נמרצות את השופט, השחקן הזה, הוא אותו אחד שצינתי בעדותי, שאחז בידו בנעל הכדורגל, אני מזהה אותו בוודאות, לא היה בינינו קשר כלשהו, וראיתי אותו באקראי במשחק...." (עמ' 41, שורות 30 - 32; עמ' 42 שורות 1 - 3).

בהמשך דבריו, תיאר את קבוצת התוקפים לפרטי פרטים, תוך התייחסות למי שתקף את השופט, וכך אמר:

"...אם את מפנה אותי לתיאור שלהם, אני אומר שהם נכנסו שלושה אנשים, אחד מהם היה חבר הנהלה שקודם לכן, על המגרש, היכה את השופט בעין, ועוד שניים, שאחד מהם עם קפוצ'ון לבן או אפור, בידו קסדה, והשני אחז בידו נעל כדורגל, לגבי שחקן מס' 10 לא ידעתי את שמו. במשטרה, מה שאני זוכר, שהגעתי לשם, התוקף היה שם, הוא היה מוכר לי, זיהיתי אותו, הוא היה שחקן מס' 10, את יתר התוקפים לא יכולתי לזהות, אני חושב שכשזה קרה, ויום אחרי זה במשטרה, אז כן זיהיתי אותו, על פי תווי פנים, ולא על פי מס' החולצה" (עמ' 42, שורות 4 - 8).

בחקירה הנגדית, הקשה הסניגור המלומד על העד, וחלק על יכולתו לזכור, שמדובר בשחקן מס' 10, וטען בפני העד, כי ייתכן ששופט הכדורגל מסר לו בדיעבד, כי מדובר בשחקן מס' 10 שתקף אותו, ולכן הוא יודע שמדובר בשחקן מס' 10, בדיעבד ולא מראש. חן דחה טענה זו והכחיש זאת (עמ' 42 שורות 15 ו-16).

עוד הבהיר חן, כי מדובר באירוע מלפני כ-8 שנים, ולמען הזהירות ההפנה לדברים שמסר במשטרה, כמשקפים באופן מדויק יותר את דבריו. אך יחד עם זאת, ידע לומר, כי עם התפרצות שלושת התוקפים לחדר ההלבשה, השופטים האחרים, שלא קשורים למשחק, ברחו, אחד מהם ברח כשהוא לבוש תחתונים.

החדר לא היה נעול, כי לא היה מפתח. היה מאבטח ששמר על הדלת, אך השלושה סילקו אותו מהמקום. הוא עצמו, ניתק מגע, מיד עם ההתפרצות, ונס לשירותים, וציין כי הוא חטף מכה מתחת לעין. עד לאותו רגע, הוא ראה שני אנשים מכים את שופט הכדורגל, שאחד מהם הוא מניח שהיה שחקן מס' 10, והשני היה עם קפוצ'ון לבן או אפור, השלישי, החזיק קסדה (עמ' 43, שורות 14 - 20).

עוד הוסיף חן, כי הוא הבחין במתלונן כאשר הותקף, וציין "הוא יושב ומתגונן" תוך שחן מדגים תנועת התגוננות עם הידיים מעל הראש, וכיפוף הגוף (עמ' 44, שורה 1).

עדות החוקר רס"ב שצמן אלכס (להלן: "שצמן"):

שצמן שימש כחוקר בתחנה באותה עת, הוא גבה את הודעת הנאשם ת/23, וערך דוח אמצעי נטילת זיהוי נ/2.

בחקירתו, התבקש שצמן, לתת הסבר מדוע לא ערך מסדר זיהוי, והבהיר, כי תחילה, מסר הנאשם שלא היה בחדר ההלבשה, לאחר מכן, אישר שהוא היה באיזור, ובשעות שנחקר, לא היה דרך לעשות מסדר זיהוי.

עוד מסר בחקירתו, לשאלת הסניגור, כי לא הופקו ממצאי D.N.A מהזירה או משופט הכדורגל, הוא לא ציין בהודעת הנאשם סימני חבלה על ידיו (שיכלו לנבוע ממכות אגרוף לגופו של שופט הכדורגל), וככל שהיה מבחין בהם היה רושם זאת. יחד עם זאת, ציין בחקירתו, שאין הכרח שיימצאו סימני חבלה כאלה על ידי הנאשם (עמ' 47 שורה 21).

לשאלת הסניגור, אשר הפנה את שצמן, לעדות הנאשם, בה צוין, כי בתום המשחק, לוקחים השחקנים את הבגדים וזורקים לסל הכביסה, על מנת לשלול זיקה בין החולצה ועליה הספרה 10 לבין הנאשם.

שצמן השיב שהיו מס' אנשים ראו אותו עם חולצה מס' 10 (עמ' 47, שורות 27 - 31), ועוד הבהיר בעניין זה, כי הוא שאל את הנאשם "האם נתת למישהו ללבוש את החולצה שלך מס' 10?" והנאשם שלל זאת, ולא העלה גרסה שמשהו לקח את חולצתו (עמ' 48 שורות 3 - 4).

עוד שלל החוקר שצמן, את טענת הסניגור, כי ישנה וודאות שהנאשם החליף את בגדיו (וזאת בזיקה לאמור בהודעת הנאשם ת/23 בשורה 62). שצמן ציין בתשובה לכך: "הוא לא אומר מתי הוא החליף בגדים, אני לא יודע אם אחרי האדום (כרטיס אדום שהוצא לנאשם - ש.ב.), ההיפך, הוא טוען שאחרי האדום, הוא נשאר לצפות במשחק" (עמ' 48 שורות 9 - 12).

עדות החוקרת רס"ב קרנית ליף (להלן: "ליף"):

ליף, שימשה אף היא כחוקרת בזמנים הרלוונטיים לאירוע, וגבתה את הודעתו של הכוון, מר דניאל חן (ת/24).

היא ציינה, כי במהלך חקירתו, הראה לה חן את צילומי החבלות של שופט הכדורגל שחן צילם בטלפון הנייד שלו.

אשר לזהות התוקף של שופט הכדורגל, היא ציינה, תוך הפניה לשורה 24, בהודעתו של חן, כי במהלך חקירתו, ציין: "היום שהגעתי למסור עדות, בזמן שחייתי במסדרון, ראיתי את אחד השחקנים, מקבוצת כבאביר... זה התוקף שתקף את השופט" והוסיפה: "הוא זיהה אותו באופן אקראי בתחנת המשטרה" (עמ' 49, שורות 1 - 4).

במהלך חקירתה הנגדית, ביקש הסניגור להשיג על האופן בו היא חקרה את חן, ותמה על כך שתוך כדי החקירה, פתאום מציין חן, שהתוקף הוא זה שלבש חולצה מס' 10, ורמז לכך שהחוקרת מסרה פרט כזה או אחר לחן, ולכן עדותו "זוהמה" (עמ' 49, שורות 23 - 49).

בתשובה, הבהירה ליף, שזה לא מאפיין את החוקרים, להזכיר דברים או לתת רמזים, הנחקר מספר סיפור אותנטי, היא לא מוסיפה אינטרפרטציה שלה, "זה המילים שלו" (עמ' 50 שורות 1 ו-2).

עדות הקצין רפ"ק אסף אלג'ם (להלן: "אלג'ם"):

אלג'ם, שימש כראש המחלקה לשירותים לאזרח, בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום, וערך את המוצגים ת/5 א' - ת/5 ו'. אשר למעורבותו בחקירה, הוא ציין, כי הורה לעצור את הנאשם, על בסיס חומר החקירה, שהיה בפניו אותה עת. הוא הסביר, כי הוא היה בקשר עם שופט הכדורגל, אשר מסר לו את כרטיסי השחקן של החשודים שתקפו אותו, הוא צילם אותם, וכתב הערות, המשקפות את זהות התוקפים. שופט הכדורגל זיהה את שחקן מס' 10, כמי שתקף אותו בחדר ההלבשה, בנוסף לשניים אחרים.

אשר לשאלת אי עריכתו של מסדר זיהוי, הבהיר אלג'ם, כי מששופט הכדורגל הביא עמו כרטיס שחקן ונחשף לתמונה של התוקף, ואומר לו, "זה הבן אדם", הוא לא ראה טעם לערוך מסדר זיהוי (עמ' 56, שורות 22 - 28).

עדות הקצין, מר אורי כהן (להלן: "כהן"):

כהן, מסר כי הוא שימש כקצין תורן של תחנת משטרת חיפה, בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום.

הוא ערך מזכר, ת/11, אשר תיעד שיחה עם שופט הכדורגל, שאמר לו, שמי שתקף אותו, הם שנבור אחמד ואברהים פחמאוי (הנאשם).

כהן שאל אותו, כיצד הוא מזהה אותם, והוא בתשובה אמר לו, שיש להם כרטיסי שחקן, ושם יש תמונה, תעודת זהות, והשיב לו נחרצות: "אלה תקפו אותי באופן וודאי". על יסוד דברים אלה, הוא הורה לשוטרים לגשת לחשודים האלה, להשאיר הזמנות לחקירה בביתם, אך הם לא היו בבית (עמ' 63, שורות 17 - 20).

יחד עם זאת, כהן אישר בחקירתו הנגדית, כי הוא לא תיעד את דברי שופט הכדורגל, שאמר לו, לדבריו, שהוא זיהה את החשודים, על פי כרטיס שחקן. אך הוא הסביר, כי שופט הכדורגל הראה לו את כרטיסי השחקן, והפנה לתמונות החשודים, ואמר לו שהוא מכיר אותם. הוא ציין, כי הוא כתב במזכר את שמות שני החשודים, ושופט הכדורגל הפנה אליהם, ואף זיהה אותם (עמ' 63, שורות 24 - 29).

פרשת הגנה:

הנאשם העיד להגנתו ומסר כי היה משחק כדורגל בין כבאביר לבין פראדיס, הוא חלוץ בקבוצת כבאביר, ולבש חולצה מס' 10.

במחצית השנייה של המשחק, הוא התווכח עם שופט הכדורגל. לדבריו, היה מדובר בוויכוח מקצועי, הוא הסביר, כי לפעמים שופט הכדורגל, היה מכריז על עבירה של הקבוצה שלו, וזה לא היה מוצדק לפי דעתו, ולכן התווכח איתו.

בסופו של דבר, הוציא לו שופט הכדורגל, כרטיס אדום. בחקירתו בבית המשפט, הוא הודה, כי הוא גם הוסיף לוויכוח "דברים לא יפים".

כשהשופט הוציא לו כרטיס אדום, הוא יצא מהמגרש, והמשחק המשיך. לדבריו, הוא הלך מהמגרש לחדר ההלבשה, החליף את התלבושת, לבש טרנינג כחול, חולצה ומכנסיים, שב ליציע, וישב שם עם קרוב משפחתו בילאל, שאל עדותו אפנה בהמשך.

המשחק המשיך, אך "התפוצץ" לפני הסוף, הואיל והשופט, הוציא כרטיס אדום לשחקן נוסף, אחמד שנבור (הנאשם 1, שכבר נדון). בתגובה, שנבור הרביץ לשופט במגרש, ואז החלה מהומה, אך הוא לא נטל בה חלק. הוא הדגיש, כי הוא היה כל העת ביציע.

כאשר התבקש להתייחס לטענת שופט הכדורגל, שגם הוא תקף אותו, השיב, כי שופט הכדורגל אמר זאת, מכיון שהוא הוציא לו כרטיס אדום. לכן, הוא זוכר אותו, כמי שמעורב בעניין, אבל, הוסיף והדגיש הנאשם, שהוא לא יכל להיכנס למגרש. הוא ישב ביציע, ויש אבטחה כל העת, תוך שהוא מדגיש, כי מה שהוא מעיד בבית המשפט, הוא העיד גם במשטרה, וזו האמת.

עד ההגנה מר בילאל פחמאוי (להלן: "בילאל"):

כפי שהנאשם העיד, בילאל הוא קרוב משפחתו. בילאל מסר, שהוא בן 23, עובד כקבלן משנה בחברת החשמל, הוא עובד עם אחיו של הנאשם.

לגבי משחק הכדורגל, טען, כי הוא נהג להתלוות לנאשם למשחקים, מכיון שהוא אוהב כדורגל, והוא היה עם הנאשם במשחק נשוא כתב האישום. הוא נשאר ביציע, והנאשם ירד לשחק. באותה עת, היה בן 14.

בילאל זכר שבמחצית השנייה, הנאשם קיבל כרטיס אדום, הוא לא יודע למה, הוא ישב רחוק, הוא כנראה התווכח על "משהו קטן כזה לא היה מכות", וקיבל אדום. הוא זכר שהנאשם התווכח עם השופט, אך לא זכר בדיוק, הואיל וחלפו הרבה שנים, ואחרי שהשופט הוציא לו כרטיס אדום, הנאשם יצא מהמגרש, הוא התעכב קצת, ואחר כך הגיע והתיישב לידו, והם המשיכו יחד לצפות במשחק.

בילאל לא זכר אם הנאשם היה עם מדים כשהתיישב לידו, אם לאו, פתאום המשחק "התפוצץ", והתחילו להרביץ לשופט, הוא לא יודע להגיד מי, הוא לא מכיר את השחקנים, הוא מכיר רק את הנאשם. השופט ברח לקצה המגרש, הגיעה משטרה, והוא ודודו, הנאשם, עזבו את המקום. לדבריו, אף אחד לא חקר אותו במשטרה, וזה פעם ראשונה שהוא מספר את הדברים האלה בבית המשפט.

ממצאי מהימנות/עובדה והכרעה:

כפי שצוין, המחלוקת העיקרית ניטשה אודות זיהויו של הנאשם כמי שתקף את השופט.

האירוע מתחלק לשני חלקים, בשתי זירות שונות:

החלק הראשון, נוגע לתקיפת השופט במגרש ע"י הנאשם 1. האחרון הודה ונשפט על כך.

החלק השני של האירוע, מושא דיונו, נוגע לתקיפתו הנטענת של השופט בחדר ההלבשה, ע"י הנאשם 2 שבפני בית המשפט.

אקדים ואציין, כי לאחר ששמעתי את גרסת שופט הכדורגל, עוזריו, הכוונים, מזה, ואת עדות הנאשם ועד ההגנה מטעמו, מזה, נחה דעתי, כי יש להעדיף את עדות שופט הכדורגל והכוונים, האמינות עליי, על פני עדותו של הנאשם ועדות בן דודו, שהיו קשות עליי.

אין חולק שהייתה אווירה מתוחה במשחק, ובשלב מסוים, דבר אשר את זעמם של שחקני קבוצת הנאשמים. עוד אין חולק, מפי הנאשם עצמו, כי הוא חלק על קביעות השופט, התווכח עימו ועלב בו, וזה האחרון, הוציא לו כרטיס אדום, והרחיק אותו מהמגרש. גם לפי הנאשם ולפי עד ההגנה שלו, השופט הוכה, וקמה מהומה אלימה במגרש.

השופט נמלט, יחד עם אחרים, לחדר ההלבשה. לדברי הנאשם, הוא לא נכח בעת הזו בחדר ההלבשה, אלא ישב ביציע עם בן דודו.

גרסה זו, קשה עליי, ואני דוחה אותה כבלתי מהימנה.

השופט העיד באופן אותנטי למדי, ותיאר את סדר האירועים, כיצד ספג בעיטה בבטן, מיד לאחר מכן אגרוף בראש, כיצד קרס עקב עוצמת הבעיטה בבטנו, וכאשר הצליח לעמוד על רגליו, חטף אגרוף בראש. עוד סיפר כיצד ליוו אותו במנוסתו לחדר ההלבשה, והתלווה אליו אחד מעוזריו.

לכשהגיעו לחדר ההלבשה, ומקץ כ-5 דקות בחדר ההלבשה, התפרצו לחדר שלושה גברים, אחד מהם זוהה בוודאות על ידו, כנאשם.

בעניין הזהויה, שהוא עיקר המחלוקת בתיק זה, אישר השופט פעם אחר פעם, לכל אורך עדותו, כי הזיהוי אינו מתבסס על מדי השחקן של הנאשם, והספרה 10 הרשומה עליהם, אלא על קלסתר פניו של הנאשם, שנחרטו בזכרונו של השופט, הואיל ודקות ספורות לפני כן, הוא התווכח איתו, והוציא לו כרטיס אדום, והרחיק אותו מהמגרש.

השופט הדגיש זאת, באופן נחרץ בעדותו, וציין, כי הוא זיהה אותו בוודאות, מאחר ועמד מולו פנים מול פנים, והוא אף ציין, כי הוא היה בלי חולצה, והגיע עם נעלי פקקים אותן החזיק ביד.

עוד הוא תיאר, באופן אותנטי למדי, את מה שכינה לינץ' שנעשה בו, את המכות שספג, הוא תיאר את האגרופים לראש, למצח, לבטן, ואמר בכאב: **"מה שהם רצו הם עשו הייתי לבד"**. עוד הוא זכר, כי הוא "חטף" את נעלי הפקקים בראש, והוסיף וציין, כי הנאשם היכה בו באגרופים.

הוא הדגיש, בהגינות, כי את שני התוקפים האחרים, היה לו קשה לזהות, מאחר והוא לא מכיר אותם, אבל את הנאשם, הוא כאמור זיהה היטב כמי שתקף אותו.

עוד הוא ציין, שכאשר חטף את המכות, הוא ניסה לגונן על פניו, והדגים זאת עם הידיים והגוף, אך טרם ש"התקפל", הוא זיהה את הנאשם, וחזר וציין, כי הוא זיהה אותו "בגלל פרצופו" (עמ' 29, שורות 24 - 25).

זאת ועוד, כאשר נחקר במשטרה, הוא זיהה מיד את הנאשם, וציין, כי הוא זיהה אותו אף ללא התמונות, מאחר ולפני כל משחק, מקבל השופט, כרטיסי שחקן, של כל השחקנים, ובכרטיס שחקן, מופיעה תמונה ופרטים של השחקן, לכן, הוא בנקל זיהה את הנאשם כמי שתקף אותו.

אשר לטענות ההגנה, כי השופט ספג מכות, בין היתר בעין, היה הלום, ולא יכל לזכור מי בדיוק תקף אותו, דברים אלה נשללו בעדותו המפורטת של השופט, אשר התייחס בחקירתו הנגדית הנוקבת, לכל שאלות הסניגור, ונתן הסברים מניחים את הדעת.

כמו כן, הוא התייחס השופט לסרטון שצולם בריאיון לערוץ הספורט ONE, שם נטען, כי הוא התבטא כאילו מדובר בניסיון תקיפה, והסביר את הדברים, הדגיש שהוא הותקף, ולא היה מדובר רק בניסיון תקיפה.

ככל שנחקר שופט הכדורגל, יכולתי להתרשם יותר, מכנות עדותו. התרשמות זו העמיקה, ככל שנחקר, וניכרו אותות האמת באופן בו מסר את עדותו, באופן בו השיב, פירט את תשובותיו, התייחס לשאלות, הדגים.

להתרשמותי אכן מדובר במי שדובר אמת, מתאר את הדברים כהווייתם, לא מקצין, לא מפריז בתיאוריו, אלא מתאר את הטראומה שחוה, ומתוך הטראומה הזו, להתרשמותי, נחרט היטב קלסתר פניו של הנאשם, בזכרונו של השופט, מה גם שהדברים אמור, תועדו וקיבלו חיזוק של ממש, לכך שהשופט החזיק כרטיס שחקן ובו תמונה של הנאשם.

לעדותו של השופט עיגונים בחומר הראיות המתיישב עם גרסתו ועם דברים שמסר הן בהודעותו ת/5 והן במכתב המודפס נ/1 - שנמסרו מיד ובסמוך לאירוע.

לעדות זו של שופט הכדורגל מתווספים עדותם של שני עוזריו המחזקים ומאמתים אותה.

הירש ששימש כעוזר שופט הכדורגל, הבהיר אף הוא, את המתיחות ששררה בזמן המשחק, בשל חשיבותו של המשחק לשתי הקבוצות, הוא הדגיש את המהומה שהתחוללה במגרש, על רקע תקיפתו של שופט הכדורגל, כיצד התנפלו עליו וכיצד השופט נס על חייו, למצוא מקלט ומסתור, בחדר ההלבשה.

גם הירש, כמו השופט, הדגיש, כי לחדר ההלבשה התפרצו אנשים אשר תקפו את השופט. הוא ציין בהגינותו, כי הוא לא ראה את התוקפים, מאחר והוא נמלט מיד לחדר השירותים, והסתגר שם מחשש לשלומו. אך כאשר רוען זכרונו, עם ההודעה שמסר מיד ובסמוך לאירוע, הוא ציין, כי הוא אכן ראה, שהחלו להכות את השופט בחדר ההלבשה, אך הבהיר בהגינות, כי לא ראה מי הרביץ לו, אבל שמע היטב את השופט צועק מהמכות שהוא סופג.

הירש אישר, כי הוא נכנס לחדר ההלבשה, יחד עם שופט הכדורגל והכוון השני, מר דניאל חן, ואנשי אבטחה נוספים, מיד לאחר שהתחוללה המהומה במגרש, נתון המתיישב עם גרסת השופט.

עדותו של הירש, אף היא, עשתה רושם אמין על בית המשפט, דבריו נשמעו אותנטיים, הם מקבלים חיזוק של ממש, בשל התיישבותם עם גרסת שופט הכדורגל, ויתר חומר הראיות המונח בפני בית המשפט, כמו גם הודעתו של הירש עצמו במשטרה, וגרסתו של הכוון השני, מר דניאל חן.

עוזר השופט, הכוון השני מר דניאל חן, אף הוא תרם לבהירות התמונה וחיזק את גרסת השופט. אף הוא תיאר את המתיחות שהייתה במשחק, ציין כיצד במחצית השנייה, הדברים יצאו מכלל שליטה, בעיקר בשל שחקנים מהקבוצה

הביתית וחברה ההנהלה שלהם.

חן זכר היטב שמישהו ניגש לשופט הכדורגל מאחור, וחבט בו בראש, בצד הדרומי של המגרש, ולאחר החבטה, מישהו בעט בשופט בבטן, כאשר לדבריו, הכל התרחש תוך מספר שניות. עוד ציין, כי הוא זוכר כיצד הגיע אל שופט הכדורגל, תפס אותו, והשניים החלו לרוץ אל חדר ההלבשה, באופן דומה לגרסת השופט.

עוד מסר, כי במהלך המנוסה, הירש, העוזר השני, "אבד" להם, אך הגיע עצמאית לחדר ההלבשה. אף הוא תיאר את התפרצות שלושת הגברים לחדר הלבשה, והאופן בו הם תקפו את שופט הכדורגל.

חן תיאר כיצד שני הגברים החלו לתקוף את השופט, ואחד מהם, אף ניסה להכות אותו. גם הוא, נמלט לשירותים והסתגר שם מפחד, וכאשר יצא מהשירותים, הוא זכר היטב שהוא ראה את השופט "מקופל" על הספסל בחדר ההלבשה, ובדק את הנזק שנגרם לו כתוצאה מהתקיפה.

לגבי הזיהוי של הנאשם, הוא ציין, כי הוא ראה את התוקפים בחדר ההלבשה. הוא זכר, שהנאשם לבש חולצה מס' 10, הוא זיהה אותו כמי "שהיכה נמרצות את השופט", כלשונו, והדגיש, כי השחקן הזה, הוא אותו אחד, שציין בעדותו, כמי שאחז בידו בנעל כדורגל, ותקף את שופט הכדורגל.

הוא התייחס בהרחבה, לפרטי פרטים, לתקיפה שאירעה גם על המגרש, טרם הכניסה לחדר ההלבשה, וחזר והדגיש, שאחד התוקפים אחז בידו נעל כדורגל, תוך שהוא מתייחס לנאשם ואומר:

"הוא היה מוכר לי, זיהיתי אותו, הוא היה שחקן מס' 10 את יתר התוקפים לא יכולתי לזהות...אז כן זיהיתי אותו, על פי תווי פנים, ולא על פי מספר החולצה" (עמ' 42, שורות 4 - 8).

עדותיו של חן, אף היא הייתה אותנטית בעיני. להתרשמותי, מדובר במי שמתאר את הדברים שראה וחווה, באופן כנה למדי. העד זכר פרטים מאוד מסוימים, תוך שהוא מפרט את השתלשלות העניינים, דברים שלא ראה או לא היה בטוח לגביהם, הוא הסתייג והבהיר, שהוא לא בטוח בהם, וההיפך. סדר הדברים אותו הרצה, השתלשלות העניינים, הפרטים שמסר, לרבות האחיזה של נעלי הפקקים, ההסתגרות בשירותים, כל אלה מעידים לטעמי, על האותנטיות שיש בעדותו של חן, הם מתיישבים עם חומר הראיות וגרסאות השופט וגרסתו של הירש, ומוסיפים רובד נוסף של אמינות לגרסת העד.

מסקנות:

הנה כי כן, שילוב העדויות האלה, יחד עם עדותו של שופט הכדורגל, השוואתם לחומר הראיות הכתוב, מלמדת על פסיפס ראייתי שלם, המוביל למסקנה חד משמעית וברורה, בדבר נוכחותו של הנאשם בחדר ההלבשה, בעת ההתקפה, יחד עם שניים אחרים.

עוד עולה מהמכלול הראייתי, המסקנה החד משמעית, בדבר היותו של הנאשם אחד מהתוקפים של שופט הכדורגל.

התקיפה בוצעה על ידי שלושה גברים, כאשר הנאשם כאמור, נוטל חלק פעיל בה, ומכה את שופט הכדורגל, בין היתר, תוך שימוש בנעלי הפקקים שהיו ברשותה.

לשופט הכדורגל נגרמו חבלות ממשיות המתואר בכתב האישום, כמוכח מהתיעוד הרפואי שהוגש כראיה- ת/3.

בהקשר לאופן התקיפה, ולאור התמיהה שהביעה ההגנה, על העדר סימנים בידיו של הנאשם, אבהיר, כי נוכח אופן התקיפה, לא יפלא הדבר, כי היא לא הותירה סימנים בידיו של הנאשם, אם כי, אפשר לתקוף במכת אגרוף או במתן סטירות לגופו של אדם, בידיים חשופות, ללא שיישארו פציעות בידיו של התוקף, והיו דברים מעולם.

אשר לחקירת המשטרה, בחנתי את חקירת המשטרה, ואת הפעולות שעשו השוטרים, ולא מצאתי כי היו מחדלי חקירה, בוודאי לא כאלה המובילים למסקנה, כי קופחה הגנתו של הנאשם.

אדגיש בהקשר זה, כי הסניגור נתן דגש רב, על העובדה שהזיהוי של הנאשם, היה עקב לבישת מדי השחקן, עם הספרה 10, והעדר מסדר זיהוי.

מחומר החקירה, המונח כעת בפני בית המשפט, עולה, כי לא היה צורך בעריכת מסדר זיהוי, שעה ששופט הכדורגל, זיהה את שופט הכדורגל על פי כרטיס שחקן איתו הגיע לחקירה (אפנה בהקשר זה לכרטיסי השחקן שצורפו לת/5 לתמונת הנאשם שם ולהערות שבצידן; ראו גם המזכר ת/11 שם מציין קצין התורן, כי לגבי שני התוקפים, שנבור, ופאחמאוי (הנאשם שבפני), השופט "בטוח כי הם תקפו אותו".

זאת ועוד, זהות התוקף, הובהרה למשטרה, גם כאשר הגיע הכוון מר דניאל חן, למשטרה, והבחין במסדרון, בנאשם. בחקירתו הוא ציין, כי בעת שחיכה במסדרון, ראה את התוקף, וכך זיהה אותו באופן אקראי בתחנת המשטרה.

כך, שלא מצאתי פגם כלשהו באי עריכת מסדר זיהוי.

עם זאת, אציין כי החקירה אינה מושלמת, ולטעמי אין כמעט חקירה מושלמת. חובת המדינה היא להביא ראיות בפני בית המשפט, להוכחת עובדות כתב האישום מעבר לכל ספק סביר, אך לא מעבר לכל ספק אפשרי.

אל מול התשתית הראייתית המוצקה, שהניחה המדינה בפני בית המשפט, מונחת גרסתו הבעייתית בלשון המעטה של הנאשם ועד ההגנה מטעמו.

מסקירת עדותו, כפי שהובאה לעיל, מונחת גרסתו בבית המשפט, ובמסגרתה, הוא נשאל, האם כל מה שאמר במשטרה, הוא אמת, והוא אישר זאת. אלא, שבתשובה לכתב האישום, נטען, כי הוא לא יכול היה לראות מה התרחש עם הנאשם השני, שכאמור נדון, אחמד שנבור, כי "לא ראה ולא יכל לראות את שהתרחש שכן הורחק מהמגרש דקות רבות קודם לכן". בעדותו בבית המשפט, טען כי ראה את האירוע המתואר בסעיף 1 לכתב האישום, והוא אף נכח במקום. יוצא, כי הנאשם מסר גרסה שאין בה אמת במשטרה.

דבר נוסף, הנאשם ביקש להרחיק את עצמו ככל האפשר מזירת האירוע, כלומר, חדר ההלבשה. בחקירתו במשטרה (ת/23), הכחיש כל נגיעה לנוכחותו בחדר ההלבשה, למעט החלפת הבגדים. לעומת זאת, בבית המשפט, אישר שנכח בבית המשפט, וכאשר עומת עם סתירה זו, אמר: "אם לא אמרתי אז לא אמרתי" (עמ' 74, שורות 24 - 29), וכאשר בית המשפט, עימת את הנאשם עם הצהרתו הקודמת, שוב התחמק הנאשם ממתן תשובה.

כאמור, טענת ההגנה התבססה רבות על הזיהוי שנבע לטענת ההגנה, עקב לבישת מדי השחקן. הטענה הייתה, שייתכן ששחקן אחר לבש את החולצה, עם הספרה 10 של הנאשם, ומכאן, לפי הטענה, מקור הבלבול של שופט הכדורגל,

שזיהה את הנאשם, על פי החולצה ולא על פי קלסטר פניו.

ראשית, אציין, כי טענה כבושה זו, עלתה לראשונה רק במשפט, ולא זכתה לתיעוד כלשהו, בגרסת הנאשם בחקירתו הראשונה במשטרה.

שנית, כפי שכבר פורט בהרחבה, שופט הכדורגל והכוון חן, זיהו את הנאשם, כמי שתקף את שופט הכדורגל. הנאשם חזר על כך מספר פעמים, ותיאר את הדברים בצורה שלא מותירה מקום לספק כלשהו, בדבר המסקנה, כי הוא זכר היטב מי תקף אותו, לא על פי החולצה, אלא על פי קלסטר פניו של התוקף.

גם אין שום היגיון וסבירות, בטענה שהעלתה ההגנה. לא מתקבל על הדעת, ששחקן אחר, שמן הסתם "מחזיק" במספר אחר, ייצא מהמשחק, ייכנס לחדר ההלבשה, ויחליף את חולצתו במספר אחר, ולא זו בלבד, אלא ילבש חולצה שהושלכה לסל הכביסה, שהיא במקרה חולצה של הנאשם. אין בכך שום היגיון.

על כל אלה, יש להוסיף את המניע שעמד ביסודה של אותה תקיפה, של שופט הכדורגל.

כפי שכבר צוין, הנאשם עצמו מאשר שהוא כעס על שופט הכדורגל, משום שזה הכריז על עבירות שלטענת הנאשם, לא היו מוצדקות. הנאשם הוסיף ו"תיבל" את הוויכוח עם השופט, בדברים לא יפים, כלשונו.

מכאן, שהנאשם היה כעוס על השופט, וכאשר התפתחה מהומה על המגרש, והשופט נס על נפשו, לחדר ההלבשה, הוא ואחרים, בחמת זעם, ניצלו זאת, התפרצו לחדר ההלבשה, שהיה פתוח, והיכו את השופט. אחרים, כמו הכוונים, הצליחו להסתתר כשהם נעולים בשירותים, מזעמם של שלושת התוקפים.

אשר לעדות ההגנה של בן דודו של הנאשם, מדובר בקרוב משפחה של הנאשם, אשר באופן טבעי יש לגשת לעדותו בזהירות, ואף מתוך חשדנות, שכן מדובר במי שיש לו אינטרס ברור, לגונן על קרוב משפחתו.

העד שהיה ילד צעיר בעת המשחק, טען שהוא זוכר את המשחק ואת אירועיו למרות שהתרחשו לפני שנים רבות כשהיה כאמור ילד צעיר. לא התרשמתי, שיש אמת בדבריו של העד, ההתרשמות הייתה מעדות מאוד מגוננת. בנוסף, הסתבר, במהלך עדותו, כי הנאשם מסר לו חומרי חקירה מהתיק, עוד טרם עדותו, דבר הפוגם משמעותית, במשקל שניתן לייחס לעדותו.

זאת ועוד, במהלך חקירתו הראשית, עוד טרם שנחקר בחקירה הנגדית, הוא תיאר וויכוח של הנאשם עם השופט, אבל גימד זאת, ואמר: **"הוא נראה לי התווכח משהו קטן כזה לא היה מכות וקיבל אדום"** (עמ' 78, שורות 4 - 5). איש לא שאל אותו בדבר המכות במגרש, אך היה חשוב לו לומר, מיוזמתו, שכן דודו לא היכה את השופט במגרש, אלא היו רק חילופי דברים. מגמה מגוננת זו, מוסיפה לחוסר האמינות שחשתי כלפי עדותו של העד, ומכל הטעמים שפירטתי, מצאתי לדחותה כעדות בלתי אמינה.

סוף דבר:

אני קובע כי המאשימה הוכיחה את עובדות כתב האישום, מעבר לכל ספק סביר, ואני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו - תקיפה וחבלה ממשית בצוותא עם שניים או יותר - עבירה לפי סעיף 382 (א) לחוק העונשין, תשל"ז -

1977 + סעיף 29 (א) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

ניתנה היום, י"ח שבט תש"פ, 13 פברואר 2020, במעמד הצדדים